

[Fiskeriministeren.]

været faldende priser; men det er jo noget, vi også har set tidligere.

Når jeg tager ordet igen, er det mere for at tilkendegive, at hvis man ikke får den smidighed, som jeg her efterlyser, er jeg bange for, at det meget let kan blive endnu værre. Jeg tror nemlig, at de prismæssige gyngeture, vi har været vidne til inden for de sidste to år på vore fiskeauktioner, også skal ses i relation til, at der har været perioder, hvor den danske fiskeindustri ikke har kunnet få de fornødne råvarer.

Hermed sluttede forhandlingen

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (From): Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om saltvandsfiskeri. (Om pligt til i visse tilfælde at løse fisketegn, om oprettelse af en fond til ophjælpning af fiskebestanden samt om opsynsmænd) [af Bjørn Larsen m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 126) findes i tillæg A. sp. 2605, fremsættelsen i tidenden sp. 2576).

Første næstformand (From): Sammen med denne sag foretages den under punkt 3 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om ferskvandsfiskeri. (Om pligt til i visse tilfælde at løse fisketegn og om oprettelsen af en fond til ophjælpning af fiskebestanden) [af Bjørn Larsen m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 127) findes i tillæg A. sp. 2611, fremsættelsen i tidenden sp. 2576).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Fiskeriministeren (Risgaard Knudsen):

Jeg vil gerne knytte nogle bemærkninger til de foreliggende lovforslag.

I henhold til § 1, stk. 8, i loven om saltvandsfiskeri, der i øvrigt er trykt som bilag til lovforslaget om ændring af nævnte lov, har nordiske statsborgere ret til at drive lystfiskeri med stang, pilk eller lignende håndredskaber på dansk fiskeriterritorium efter de af fiskeriministeren fastsatte regler, ligesom ministeren kan fastsætte regler om adgang for andre udenlandske statsborgere til at drive lystfiskeri i tilsvarende omfang. I overensstemmelse hermed er der i bekendtgørelse af 21. juni 1965 givet regler for udlændinges adgang til at drive lystfiskeri på dansk fiskeriterritorium. I henhold hertil skal andre udlændinge end de nordiske statsborgere, forinden fiskeriet påbegyndes, have indhentet skriftlig tilladelse fra en fiskerikontrolstation. Denne tilladelse udstedes uden betaling og afgift.

Nu ønsker man imidlertid fra forslagsstillernes side, at de nævnte udlændinge ikke alene skal behandles anderledes og ringere end danske statsborgere, men også ringere end turister fra de nordiske lande, idet man ønsker, at de skal betale en særlig afgift for at få adgang til at drive lystfiskeri. Samtidig har jeg bemærket mig, at man øjensynlig ikke mener, at udlændinge som hidtil skal have lov til at anvende pilk til fiskeri.

Jeg skal imidlertid ikke lægge skjul på, at jeg for mit eget vedkommende vil tillade mig at sætte et stort spørgsmålstegn ved, om det kan være en klog og rigtig foranstaltning at gennemføre de foreliggende to lovforslag. Når man ved, hvor betydelige indtægter turismen nu i en årrække har bragt til landet, og har hørt og læst om, hvor kraftigt turister reagerer i tilfælde, hvor de har indtryk af, at de behandles ringere end landets egne borgere, så tror jeg, at man skal betænke sig meget, inden man vedtager en så udpræget forskelsbehandling som foreslået med hensyn til adgang til et lystfiskeri, der for visse turister indgår som et attraktivt led i deres ferieadsprelser. Jeg kan ikke forestille mig, at de forholdsvis små indtægter, som den foreslåede afgiftsordning må antages at ville kunne indbringe, kan opveje det, man risikerer at tabe ved en forskelsbehandling i form af utilfredse turister.

Jeg vil i denne forbindelse gerne sige, at

[Fiskeriministeren.]

Jeg ikke tror på, at der vil blive tale om, at udlændinge vil løse fiskekort i nær så stort et omfang som antydnet i bemærkningerne til lovforslagene, hvori antallet af turistlystfiskere er anslået til 50.000 om året. Jeg støtter mig herved til, at det antal turister, der hidtil faktisk har indhentet tilladelse, ligger på ca. 10 pct. af det nævnte tal, og der er vel ingen grund til at tro, at antallet vil forøges stærkt, fordi der skal betales en afgift.

Jeg er herved helt klar over, at man fra forslagsstillernes side tænker sig en udvidet kontrol; men skal en kontrol være helt dækkende, må den være af meget stort omfang. Det er jo nemt — og i modsætning til jagt-lydløst — at kaste en snøre i vandet. Dertil kommer, at fiskeriet kan foregå såvel fra åben strand som fra moler og fra både, og en virkelig effektiv kontrol vil, hvis den overhovedet kan gennemføres med de udstrakte kyststrækninger og de mange vandløb, som vi har her i landet, blive overordentlig besværlig og kostbar.

Specielt med hensyn til forslaget om en tvungen fisketegnordning mod afgift for udlændinges adgang til at drive lystfiskeri i ferske vande vil jeg gerne bemærke, at retten til fiskeriet i disse vande som den altovervejende hovedregel tilkommer bred-ejerne, og jeg går ud fra, at turisterne derfor allerede nu i almindelighed kun kan få tilladelse til at fiske i disse vande mod betaling af afgift til de fiskeriberettigede. Det er mig bekendt, at der en række steder udstedes fiskekort mod afgift, og at afgiften i væsentligt omfang anvendes til ophjælpning eller vedligeholdelse af fiskebestanden. Man kan derfor gå ud fra, at turisterne allerede nu betaler en afgift for adgangen til lystfiskeri i ferskvand, og jeg går ud fra, at det ikke er forslagsstillernes tanke at beskære de fiskeriberettigedes ret til at kræve en sådan afgift, men at det alene er tanken at lægge en yderligere afgift til en fiskefond oveni.

Hvorfor man har ønsket at fritage nordiske statsborgere for denne afgift, står mig ikke helt klart, idet danskere dog, så vidt jeg er underrettet, ikke er fritaget for at løse fisketegn til fiskeri i ferske vande i de nordiske lande; hvor en fisketegnordning eksisterer.

Som det forhåbentlig vil fremgå af det, jeg her har sagt, må jeg fraråde, at lovforslagene gennemføres, idet en gennemførelse vil skade turismen, og det, man vil opnå, vil efter mit skøn ikke stå i noget rimeligt forhold til den skade, der forvoldes, hvortil kommer de udgifter, en effektiv kontrol vil indebære.

I øvrigt kan jeg heller ikke frigøre mig for den tanke, at de foreliggende lovforslag i virkeligheden er et første skridt i retning af at indføre en almindelig, tvungen fisketegnordning, om jeg så må sige, ad bagdøren. Jeg har også hæftet mig ved, at de to lovforslag allerede forud for denne førstebehandling er blevet kommenteret af medlemmer af det høje ting. Jeg tænker her på en udtalelse, som venstres faste fiskeriforfører, hr. Henry Sørensen, fremsatte over for Dansk Fiskeritidende fredag den 24. marts i år. Det var ved den lejlighed, hr. Henry Sørensen meget stærkt tilkendegav, at han på baggrund af de to lovforslag gerne vil gøre en indsats for, at de kommer til at omfatte alle lystfiskere i Danmark, såvel udenlandske som indenlandske, for at man for alvor herved kan få et beløb til støtte til udplantningen af fisk m. v.

Jeg vil dog gerne erkende, at der er argumenter; der taler både for og imod en almindelig, tvungen fisketegnordning. Jeg skal i øvrigt ikke her nærmere komme ind på fordele og ulemper ved en almindelig fisketegnordning, men kun gøre opmærksom på, at der ikke blandt lystfiskerne og deres organisationer er enighed om dette spørgsmål, hvortil kommer, at det var mit indtryk ved revisionen af loven om ferskvandsfiskeri for snart 2 år siden, at man ikke fandt at burde tage stilling til, hvorvidt en sådan ordning bør indføres eller ej.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bjørn Larsen): Jeg takker ministeren for hans lange indlæg, der jo hovedsagelig var en kritik af forslaget, og jeg føler trang til på dette tidspunkt at tilbagevise enkelte af ministerens påstande.

Det er rigtigt, at der ifølge den nugældende lov kan gives udlændinge fra lande uden for Skandinavien tilladelse til at fiske i danske vande, når de indhenter tilladelse fra en fiskerikontrolstation. Dette bruger ministeren til at postulere, at antallet af

[Bjørn Larsen.]

turistlystfiskere er særdeles ringe. Nu kan jeg hertil sige, at jeg tror ikke, der er ret mange turister, der overhovedet er klar over, at en sådan ordening findes. Der bliver ikke gjort noget for at udbrede kendskabet til denne ordening, og jeg har aldrig nogen sinde hørt om, at man har prøvet at efterkontrollere, om denne ordening overhovedet bliver overholdt.

Desuden siger ministeren, at han mener, at en fisketegnsordening vil være en for stor belastning af turisterne og måske kan føre til en slags turistflugt fra landet. Jeg vil hertil sige, at man kan dele lystfiskere op i to kategorier: de lystfiskere, der tager på ferie for at fiske, og de folk, der har en stang med i bagagerummet og tager på turistudflugt af andre grunde som f. eks. for at se den lille havfrue eller H. C. Andersens hus i Odense. Jeg tror ikke, at vi mister en eneste turist af den sidstnævnte kategori, fordi vi indfører et fisketegn for turister. Hvis vedkommende ikke ønsker at fiske, vil han ikke løse fiskekort, men foretage sin turistrejse af andre grunde. En virkelig lystfisker, der tager på fiskeferie derimod, vil intet som helst have imod at betale en afgift for at komme til at fiske, når han ved, at denne afgift går til ophjælpning af fiskebestanden, noget, han ville kunne få glæde af selv ved senere besøg.

Kontrolproblemet er blevet trukket ind i debatten. Jeg mener, at skulle vi prøve på at skaffe 100 pct. kontrol ved de love, vi vedtager i det høje ting, kom vi ikke ret langt. Jeg kan nævne, at vi så burde undlade at vedtage vigtige lovkomplekser som f. eks. skattelovene. At kaste kontrolproblemet ind i debatten finder jeg forholdsvis usagligt i dette tilfælde. Desuden vil jeg i tilknytning til problemet her nævne, at kontrollen med denne fisketegnsordening bliver forholdsvis let, da de turistlystfiskere, der er tale om, i særlig grad er samlet bestemte steder i landet.

Endelig blev der anket over, at nordiske statsborgere ifølge forslaget var fritaget for at betale afgift. Det har sin naturlige forklaring i, at man for øjeblikket prøver på at nå frem til en fælles ordening i dette spørgsmål for nordiske statsborgere; derfor ville vi naturligvis ikke foruddiskontere en

senere lovændring vedrørende dette spørgsmål.

Otto Mørch: Det primære i de to lovforslag, vi her behandler, er at skaffe større økonomiske midler til ophjælpning af fiskebestanden. Da vi for næsten to år siden havde ferskvandsfiskeriloven til behandling, understregede jeg som mit partis ordfører, at vi i socialdemokratiet er indstillet på, at der må skabes de bedst mulige betingelser for at bevare og ophjælpe vor fiskebestand. Vi er naturligvis fortsat af den mening, og vi er derfor enige med forslagsstillerne i deres målsætning på dette lovområde. Tilbage er at finde frem til midlerne, og her vil jeg gerne understrege vore betænkeligheder ved den foreslåede indførelse af en fisketegnsordening omfattende alle udlændinge minus borgere i de nordiske lande.

For det første tror jeg ikke, den foreslåede ordening provenumæssigt vil give noget væsentligt til ophjælpning af fiskebestanden. For det andet finder jeg ligesom fiskeriministeren, at det turistmæssigt vil genere os at indføre fisketegnsordeningen. For det tredje vil kontrolforanstaltningerne være meget omfattende og bekostelige og — det er vigtigt — alligevel uden større effekt på grund af fiskeriets særlige karakter. Det indebærer jo, at enhver, der antræffes under fiskeri, eventuelt kontrolleres, for det kan jo være en udlænding, der fisker uden lovligt fisketegn. For det fjerde er vi betænkelige ved at belastte grænseekspeditionerne med udstedelse af fisketegn, særlig hvis det, som af forslagsstillerne nævnt, drejer sig om 50.000 personer om året. Må jeg i den forbindelse minde om, at vi i det høje ting også beskæftiger os med en lovgivning om fælles grænseekspedition, der jo netop skal lette den stigende grænsetrafik.

Men uanset betænkelighederne, der altså er store, er vi naturligvis villige til en udvalgsbehandling, og her vil det efter min mening være formålstjenligt at drøfte bødefondens midler. Pengene i denne fond kommer fra bøder, der idømmes for ulovligt fiskeri, og de skal bruges til nyttige formål på fiskeriets område. De tilflyder efter loven Ferskvandsfiskeriforeningen og Danmarks Sportsfiskerforbund. Jeg kunne under udvalgsbehandlingen ønske undersøgt, om nu også alle midler, der retteligt burde tilfalde

[Otto Mørch.]

bødefonden, også kommer deri, eller om bødepenge i stedet går i andre af statens kasser.

Tillige ønsker jeg også gerne spørgsmålet om bøder idømt for forureninger taget op til drøftelse. Jeg er af den mening, at det ville være rimeligt, om bøder idømt for forurening også i nogen grad kom bødefonden til gode. Det må dog være til genoprettelse af skete fiskeriskader, at sådanne bødepenge bruges. Forureningsproblemet er ikke mindst i de jyske vandløb det, der bekymrer vore lystfiskere mest. Hvorfor ofre betydelige beløb på udsætninger af fisk, når de alligevel ofte ødelægges af forureninger, som ikke blot private er ansvarlige for, men som også ofte skyldes offentlige myndigheders forsømmelser med hensyn til rensningsanlæg og kloakeringer og manglende kontrol med lossepladsers placering i nærheden af vandløb? Derved muliggøres jo henlæggelse af mere eller mindre giftige affaldsprodukter, og det har betydet massedrab af fisk. Jeg mener, at på dette område må der gøres noget effektivt, for det er herigennem, der virkelig kan skabes beskyttelse og bedre vækstbetingelser for vor fiskebestand, og det vil naturligvis være til gavn for de omkring 400.000 lystfiskere, som vi gerne vil skaffe de bedst mulige fangstforhold.

Jeg har derfor med stor interesse bemærket, at der den 25. april er indkaldt til et møde på Århus universitet med deltagelse af bl. a. fiskeriministeren. Mødets initiativtager er de store århusianske sports- og lystfiskerforeninger, der for alvor har mærket den tiltagende forurening. På mødet vil man sammen med sagkyndige fra forureningslaboratoriet virkelig tage problemerne op til indgående debat, og det er på høje tid. Jeg er i øvrigt af den opfattelse, at forureningslaboratoriets flytning til Jylland i høj grad kan være medvirkende til en effektiv og kraftig bekæmpelse af forureningerne i Jyllands fiskevande.

Som sagt: vi er åbne for udvalgsforhandlinger.

Kristen Østergaard: De to lovforslag, fremsat af SF, går jo ud på en ændring af både saltvandsfiskeriloven og ferskvandsfiskeriloven, men formålet og hensigten med ændringerne er fælles, nemlig at skabe grund-

lag for, at udenlandske turister minus skandinaver, der ønsker at drive lystfiskeri i danske vande, skal betale en afgift på 25 kr., der skal indgå i en fond til ophjælpning af fiskebestanden i de danske vandløb.

Forslagene ser egentlig besnærende og tilforladelige ud ved første øjekast, og jeg skal heller ikke benægte, at der kan ligge en god mening og en god hensigt bag ved forslagene fremsættelse, men alligevel kan venstre ikke medvirke til forslagene fremme. Jeg skal ganske kort motivere hvorfor.

Da folketinget for få år siden behandlede ferskvandsfiskeriloven, behandlede vi samtidig et detaljeret forslag til en almindelig fisketegnordning, indbragt i forhandlingerne af Sportsfiskerforbundet. Som bekendt blev resultatet af forhandlingerne dengang, efter at vi havde vurderet argumenterne for og imod, at udvalget ikke fandt tiden moden til indførelsen af en almindelig fisketegnordning. Argumenterne fra dengang finder jeg ikke ændret i den mellemliggende periode, og derfor er vor stilling uændret.

At forslagene her kun skal omfatte en gruppe af udlændinge, ændrer ikke vor stilling, thi bliver ordningen først indført på et begrænset område, skal denne begrænsning nok vise sig umulig at administrere i praksis, og så kommer der forslag om næste skridt, og dermed er vi godt på vej mod den almindelige fisketegnordning. Hvis ikke man vil en sådan almindelig ordning, må man også advare imod at tage det første skridt, selv om det første skridt kun omfatter udlændinge.

Medvirkende til afvisningen sidste gang var også, at vi noterede en stor uenighed om sagen mellem sportsfiskerforeningerne og den anden talstærke forening, Ferskvandsfiskeriforeningen for Danmark. Den begrænsede ordning, som er foreslået, vil jo dertil nærmest være umuligt at håndhæve og kontrollere i marken, og det skulle nødig være sådan, at pengene, som skal indbringes derved, stort set kommer til at gå til ansættelse af nye kontrollører. Ordningen vil derved næppe komme til at skæppe ret meget i fonden med det gode formål at op-
hjælpe fiskebestanden.

I øjeblikket bliver der jo gennemført mange love, der vil give samfundets administrationsapparat en udvikling og en forøgelse, som vi ikke har set magen til i

[Kristen Østergaard.]

mange år. Det kan ikke afvises, at netop også disse omend små forslag, hvis de imod forventning skulle blive gennemført, vil give et yderligere bidrag til denne negative og uproduktive udvikling.

Forslagene rammer kun udenlandske turister, siges det. Ja vel, men har det slet ikke strejft forslagsstillerne, at momsens indførelse den 3. juli i sig selv er et hårdt slag imod turismen, imod de udenlandske turister, som vi dog til syvende og sidst betragter som særdeles velkomne her til landet? Jeg kan ikke se rettere, end at rent psykologisk kan tidspunktet for fremsættelsen af sådanne forslag ikke være mere uheldigt valgt, for det er jo medvirkende til, at det giver en del af turismen et dobbeltslag.

Jeg har lige til sidst nogle enkelte spørgsmål til forslagsstillerne; det er spørgsmål, jeg har formuleret ud fra den betragtning, at jeg egentlig ikke regnede med, at forslagene skulle nyde fremme i et udvalg; det er der imidlertid nu bebudet forslag om. Jeg ville egentlig have spurgt: er en sådan fisketegnsordning i de andre nordiske lande gensidig, således at andre nordiske landes turister er fritaget? Det var første spørgsmål. Derefter vil jeg spørge, om der kan angives noget om, hvordan man har fundet frem til det skønnede antal på 50.000 turistlystfiskere. Og så vil jeg spørge, om de skandinaviske lystfiskere er inkluderet i dette antal, og i bekræftende fald hvor stor en part af de 50.000 disse skandinaver udgør.

Venstre kan som sagt ikke medvirke til lovforslagenes fremme, men jeg skylder at sige, at der i venstres gruppe er undtagelser fra denne opfattelse.

H. C. Toft: Af de bemærkninger, som fiskeriministeren fremkom med, og af dem, venstres ordfører nu fremførte, fremgår det jo, at det ikke er mere end et par år siden, at folketinget i et folketingsudvalg behandlede spørgsmålet om indførelse af fiskeritegn, og at man dengang var enig om, at tiden ikke var inde dertil. Jeg kan sige

til forslagsstillerne, at det konservative folkeparti heller ikke finder, at de forslag, der her er fremsat, er realistiske.

Når forslagsstillerne siger, at udlændingene skal betale for disse fisketegn, så anser jeg det for ganske umuligt at administrere. Hvis man går langs de danske kyster på områder, hvor der er mange lystfiskere, hvor man til tider måske kan finde op til flere hundrede, vil man møde svenskere, nordmænd, hollændere, tyskere og danskere mellem hinanden, og det vil være ganske umuligt at kontrollere deres nationalitet og afgøre, hvem der skal betale. Hvor mange opsynsmænd skulle der ikke til for at kontrollere det? Jeg anser opgaven for ganske håbløs. Hvis forslagsstilleren derimod havde stillet forslag om, at alle skulle betale fisketegn, så havde man dog en vis regel at gå efter.

Jeg vil derfor gerne sige til forslagsstilleren, at jeg finder det ikke rimeligt at gennemføre de lovforslag, der her er fremsat, ingen af dem. Jeg kan i øvrigt henvise til de bemærkninger, både fiskeriministeren og hr. Kristen Østergaard fremkom med. Jeg kan altså her konstatere, når jeg hører fiskeriministerens bemærkninger og forslagsstillerens bemærkninger, at disse forslag ikke har været fremlagt i det røde kabinet, men at venstre, det konservative folkeparti og fiskeriministeren stort set er enige.

Erik Hansen: I de foreliggende forslag til lovændringer er der ting, der må møde positiv interesse. Jeg tænker her på den del, der omfatter ophjælpning af fiskebestanden i vore vandløb, tanker, der her i landet har været gehør for i mangfoldige år. Må jeg minde om, at en af vore største naturskønlige, der på tryk har givet udtryk for det, hedens digter, Blicher, i mangfoldige tilfælde har beskrevet hedens oaser, engene og moserne, på livfuld vis.

Så tidligt som i 1877 skrev hans fynske kollega Mads Hansen i bogen „Et broderligt ord til småfolk“:

[Erik Hansen.]

„Lad søerne blive søer, selv om de kan blive til engbund og sumpe, lad fjorde og vige have lov til at skære sig ind i vort land, hvor ikke særlige omstændigheder taler for, at inddæmning er det rigtigste, og lad os så gøre os deres vande så frugtbringende som muligt.“

I dag ser de fleste ikke anderledes på det end på det nævnte tidspunkt. Vi vil gerne gøre vandene så frugtbringende, så fiskerige, som muligt. Vi vil alle være med til at værne naturen og faunaen, så flere og flere kan opleve den, glædes over den og hente trivsel i den.

På trods af at menneskene har frigjort sig fra jagt og fiskeri i gammeldags forstand, har vandet en særlig dragende virkning på de fleste af os. Vi kender det fra børnene; fra de er mindst, drages de mod bækkens rislende vand og elsker at plumpe en sten ud i det. Vi kender det fra lystfiskeren, der i time efter time sidder stille og venter. Spørger vi ham, om det egentlig ikke er kedeligt at sidde dér og vente, så siger han, at var det ikke blot for fornøjelsens skyld så var det meget kedeligt.

Vi har i vort land en særlig mulighed for at tilfredsstille disse sunde interesser i selskab med naturen. Og det er der også mange der drager nytte af. Et antal på 300.000-400.000 lystfiskere taler sit særlige sprog. Det er vel ikke alle, der går ud med forkromede fiskestænger og dyrt udstyr, en del klarer sig med den simple bambusstang og simple redskaber.

Vi har, som jeg har nævnt, særlige muligheder. Vanddybder omkring i fjorde og vige på indtil 3 meter og særlige bundforhold gør, at havørreder yngler dér; der er mange steder særlig gode muligheder. Men der er nogle steder, hvor mulighederne ikke er særlig gode, og det er vel dem, som forslagsstilleren i lighed med, hvad der tidligere er peget på fra sportsfiskerside, tænker på. Der er visse steder, hvor der er problemer. Problemet løses jo ikke alene ved, at der skaffes øgede midler til køb af sættefisk og disse sættes ud; der bliver ikke alene af den grund en fiskebestand.

Jeg tror, som andre ordførere har været inde på, at der må skabes forbedrede levedygtigheder for fiskebestanden i visse af vore vande, hvis det virkelig på længere

sigt skal lykkes at skabe det rigtige fiskevand. Jeg tror, der er steder, hvor der ingen livsbetingelser kan skabes uden en løsning af vandforureningsproblemet, som opstår på grund af manglende eller lidet effektive vandrensingsanlæg. Uden det bliver ordnet, klares problemet ikke.

Men der er vel håb om, at disse spørgsmål bliver taget op i forbindelse med en revision af vandløbsloven, der formodentlig ret hurtigt kommer til behandling i tinget. Som sagen er rejst, må den jo nærmest betragtes som værende rejst på spørgsmålet om et fisketegn til turister. Jeg er dog glad for, at den er rejst på et spørgsmål om turister, for så er den ligesom lettere at tage fat på.

Jeg kan være enig i det, som blev sagt i 1964, da tilsvarende problemer blev debatteret — da var det ganske vist et spørgsmål om fisketegn omfattende alle. Da sagde bl. a. medforslagsstilleren af forslaget hr. Vivike, at han var glad for, at det ikke drejede sig om et fisketegn omfattende alle. Nu drejer det sig altså om et fisketegn kun omfattende turister, og det forekommer mig at være et lidet godt forslag, at man skal lave noget, som kun omfatter turister. Skal der skaffes midler til ophjælpning af fiskebestanden i visse lokaliteter — og jeg skal gerne erkende, at deri kan sportsfiskerorganisationerne og forslagsstillerne have ret — så må disse midler skaffes på sædvanlig vis via finansloven. Det er vel et spørgsmål, om der, siden et tilsvarende lovforslag blev behandlet i 1964, er udvist tilstrækkelig agtpågivenhed; den står vist ikke helt i forhold til det tilsagn, som blev givet i tinget fra tingets forskellige partier.

Jeg vil synes, at man skal se på problemet i et udvalg, drøfte de ting, der kan gøres for at ophjælpe fiskebestanden, hvor den er for ringe. Jeg tror, at sportsfiskerne skal have øget støtte i deres sunde fritidssyssel, men jeg tror også, at man skal være varsom med ansættelse af kontrollører, hvis opgave ifølge forslaget skal være at jage fisketegnsløse turister, en på forhånd helt håbløs opgave.

Jeg kan på det radikale venstres vegne yderligere sige, at vi i et udvalg gerne vil være med til at se på, hvad der kan gøres for at ophjælpe fiskebestanden, hvor der er behov for det, men vi kan ikke medvinke

[Erik Hansen.]

til en lovgivning, hvorefter turister, vort lands gæster, behandles dårligere end landets egne.

Antonsen: Jeg har bemærket, at forslagsstillerne havde ønsket, at deres forslag skulle træde i kraft i foråret 1968. Nu har SF været med til at gennemtrumfe, at turiststrømmen i år bliver mødt med den overraskelse, der hedder moms. Til næste år skal SFs hilsen til turisterne være et fisketegn, der koster penge, og man kunne så spørge: hvad forbereder SF til turiststrømmen i 1969? Vi har ikke megen sympati for disse forslag; vi mener, det vil være fjendtligt over for turismen, og vil derfor anbefale, at de ikke gennemføres.

Vi er bange for, at det vil hæmme turisternes lyst til at komme her til landet, når de skal fiske; vi er bange for den administration, der vil følge i kølvandet af det, og er også modstandere af den kinesiske æske, der er foreslået her i lovforslagene derved, at disse midler, som jeg efter fiskeriministerens oplysninger forstår vil kunne udgøre ca. 75.000 kr. om året, skal indgå i en særlig kasse til et særligt formål. Hvis der er særlige formål, der skal støttes og ophjælpes, lad os så vedtage særskilte love om det og så vidt muligt undgå de kinesiske æsker.

Men jeg vil gerne i samme forbindelse have lov til at spørge fiskeriministeren, om vi ikke allerede er kommet lidt hen i retning af de forslag, som SF her har fremsat, ved indholdet af den bekendtgørelse, der er offentliggjort i 1965, og hvorefter der er givet bestemmelser om, at de turister, der er omfattet af SFs lovforslag, skal indhente en tilladelse. Er det virkelig nødvendigt at fastsætte sådanne bestemmelser i en bekendtgørelse? Hvad opnår man ved det? Vi har dog fuld bevægelsesfrihed her i landet for alle, også udlændinge, og der kan ikke ligge noget formål her i at fastsætte særlige bestemmelser om, at de skal afhente et sådant fiskeritegn. Og hvad gør man? Giver man nogen sinde afslag på et ønske? Er det en ren ekspeditionssag, der kun giver lidt ekstra besvær på kontrolstationerne?

Er det ikke rimeligt at ændre denne bekendtgørelse? Det er en bemyndigelse til ministeren til at fastsætte noget, men der er

ikke noget krav om, at han skal fastsætte en bestemmelse, der kun giver noget ekstra administration. Eller er der også andre formål? Jeg har svært ved at se det. Forfølges der andre formål med denne bestemmelse? Hvis det ikke er tilfældet, er det jo urimeligt at opretholde dette krav, og så er det urimeligt eventuelt at anvende administrative kræfter til at kontrollere, at folk, udlændinge, der fisker her i landet, virkelig er forsynet med denne tilladelse.

Jeg vil altså opfordre ministeren til at overveje, om ikke disse bestemmelser i bekendtgørelsen fra 1965 kunne ophæves; så kom der da noget positivt ud af SFs forslag.

Henry Sørensen: Det, der kalder mig herop, er den udnævnelse til venstres faste fiskeriformand, jeg fik for et øjeblik siden af fiskeriministeren. Jeg takker for den venlige opmærksomhed fra ministerens side og håber, den breder sig.

Det er klart, og det er vel også forståeligt for det høje tings medlemmer, at der er en vis afstand mellem vor udmærkede ordfører hr. Kristen Østergaards og mine synspunkter, og jeg er da også glad for den venlige måde, ministeren omtalte mit eget indlæg i Dansk Fiskeritidende på. Jeg har heller ikke i sinde at ændre så meget som et bogstav i mine udtalelser.

Jeg har hele tiden været af den opfattelse, at skal vi ophjælpe ferskvandsfiskeriet og fiskeriet langs vore kyster, må det gøres med bidrag fra dem, der har gavn af det. Og jeg kan da gøre den bemærkning, at Dansk Sportsfiskerforbund, som vistnok, så vidt jeg ved, har et medlemstal mellem 30.000 og 40.000, jo er meget, meget venligt indstillet over for disse forslag, der nu foreligger, og jeg kan ikke lade være at undre mig lidt over, at man her for en gangs skyld viger tilbage for det, når folk frivilligt vil betale et bidrag til ophjælpning af fiskebestanden og derudover, som der så udmærket er gjort rede for af de forskellige ordførere, også være medvirkende til at rense vore farvande, vore åløb osv. Det er jo egentlig det, der er baggrunden i forslaget.

Det undrer mig også noget, at man viger tilbage for det af hensyn til turismen. Jeg tror ikke på, at turismen vil lide særligt under, at vi får indført fisketegn. Hvis vi i denne forbindelse skal tænke turisme, drejer

[Henry Sørensen.]

det sig vel i første omgang i alt fald først og fremmest om de tyske turister, og de har jo selv en fisketegnordning; vi kan ikke som danske komme til Tyskland og komme til at fiske, uden at vi har løst dette fisketegn, som jeg tror koster 25 mark. Det er jo dog så kun en ordning, der svarer til den, de selv har, og jeg tror ikke, de tyske turister vil føle sig særlig generet af at skulle løse et fisketegn her i Danmark.

Hvad angår kontrollen, er der selvfølgelig ingen tvivl om, at det kan være et vigtigt spørgsmål. På den anden side tror jeg ikke, at det bliver så svært at løse, idet sportsfiskere og fiskeriorganisationer vel nok kunne medvirke hertil. De, der selv har fisketegnordningen, er jo på forhånd klar over, at man skal indordne sig under det lands love, man kommer ind i.

Mine synspunkter har jeg klargjort før, og jeg beklager, hvis der ikke kan blive enighed om det. Mit forslag går videre end de forslag, hr. Bjørn Larsen har fremsat, idet det går ud på en generel fisketegnordning for hele vort land. Det ville også hjælpe på kontrollen.

Fiskeriministeren (Risgaard Knudsen):

Hr. Antonsen stillede mig det spørgsmål, om det var nødvendigt, som angivet i en bekendtgørelse af 21. juni 1965, at udlændinge bortset fra finske, islandske, norske og svenske statsborgere, forinden de påbegynder lystfiskeri på dansk territorium, skal foretage anmeldelse til en kontrolstation. Det stillede spørgsmål er jeg ikke meget for at besvare alt for konkret på nuværende tidspunkt. Jeg må indrømme, at der kan være argumenter, der kunne tale for, at denne bekendtgørelse blev ophævet, men på den anden side vil jeg gerne fremhæve, at der i høj grad også er argumenter, der taler for, at man bør bibeholde denne anmeldelsespligt. Jeg tror bl. a., at det har en vis betydning, at disse udlændinge, forinden de påbegynder fiskeri, i forbindelse med en sådan anmeldelse også bliver orienteret om de specielle fredningsbestemmelser, som vi har her i landet.

Jeg hæftede mig ved, at hr. Erik Hansen udtalte sig om et tilsagn, der tidligere skulle være givet med hensyn til økonomisk støtte

til ophjælpning af fiskebestanden. Jeg går ud fra, at hr. Erik Hansen tænker på den debat, der var her i det høje ting i forbindelse med ferskvandsfiskerilovens vedtagelse i maj 1965. Og foranlediget af hr. Erik Hansens bemærkning vil jeg også gerne her i dag oplyse, at der siden har været visse undersøgelser i gang, foretaget af vore biologer; der har også været forhandlinger i ministeriet med de interesserede organisationer om en sådan ophjælpning af fiskebestanden. Der er stadig væk visse spørgsmål, som endnu ikke er endeligt afklaret, men fra ministeriets side er vi interesserede i at få hele denne problemstilling færdigbehandlet inden for en overskuelig tid.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bjørn Larsen): Jeg takker for ordførernes indlæg, der, hvad angår indvendinger, jo hovedsagelig lå på linje med fiskeriministerens; og hvad jeg har svaret fiskeriministeren, anser jeg for at være tilstrækkeligt også til ordførerne. Men der var et par spørgsmål derudover, som jeg føler trang til at svare på.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvor vort påtænkte fisketegn for turister skulle udstedes, kan vi diskutere det. Jeg ved ikke, om grænseekspektationsstederne er det mest valgte eller ej, men i det udvalg, der kommer, vil der jo være chance for at diskutere dette.

Antallet af turister er jeg også blevet spurgt om. Opgivelsen stammer fra turistforeningerne; den er nogle år gammel. Tallet lå dengang på godt 40.000, og med den almindelige udvikling har vi tilladt os at skrive ca. 50.000.

Jeg vil yderligere takke for den velvillige indstilling til hele problemkomplekset omkring fiskebestandens fremtidige ophjælpning, og hvordan vi skal bære os ad med at klare forureningsproblemet. Det har glædet mig meget, at dette spørgsmål er blevet sat ind i en større sammenhæng her i dag, og jeg håber, at vi også i det udvalg, der kommer, kan få en drøftelse af hele problemkomplekset.

Jeg har observeret en tendens til i dag at sammenblende det foreslåede fisketegn for udlændinge med et generelt fisketegn for danske statsborgere. Efter min mening er et

[Bjørn Larsen.]

håb eller en frygt for et sådant fisketegn ikke noget, der har med de foreliggende forslag at gøre. Disse giver udtryk for den ganske simple retfærdighed, at udlændinge må være med til at opfylde den danske fiskebestand, som de selv udnytter; dette vil jo — som jeg før har nævnt — komme dem selv til gode fremover.

Indtægterne af et turistfisketegn kan naturligvis ikke alene klare genskabelsen af en dansk fiskebestand af en ordentlig størrelsesorden hovedsagelig i de ferske vande; jeg mener principielt, at dette må være en samfundsopgave, der går udmærket i spænd med de senere års naturfredningsbestræbelser og indsatsen mod forureningen, der forhåbentlig i nærmeste fremtid resulterer i en ny og langt skrapper vandløbslovgivning.

Med den øgede fritid stiger behovet for rekreative muligheder, og lystfiskeriet kommer stærkere og stærkere ind i billedet. I dag kan der skønmæssigt regnes med, at vi har ca. 400.000 lystfiskere, og efter min mening bør der være noget, til disse mennesker at fiske. Det lyder meget godt at sige, at de kan tage ud i naturen og nyde denne, men uden en smule fiskebestand er der nu ikke meget morskab ved at være lystfisker. Her ligger der en opgave og venter på de bevillende myndigheders indsats og investering i fremtiden. Det vil koste penge, mange penge, selv om det jo nok er småbeløb i forhold til, hvad vi er vant til at regne med herinde. Men undersøgelserne over udsætningsernes rentabilitet viser, at det er en indsats, der i høj grad kan betale sig. Ikke alene lystfiskere, men også erhvervets folk vil få glæde af det, da det jo hovedsagelig drejer sig om fiskearter af betydelig værdi som laksefisk og ål.

Som man vil forstå, har vi her et problem, der presser sig på, og som efter min mening kan klares med en samfundsindsats. Sker dette derimod ikke, øges muligheden for, at tanken om et generelt fisketegn vokser sig stærk, både ude i befolkningen og her i det høje ting, hvad jeg har på fornemmelsen at i hvert fald nogle her gerne ville undgå.

Jeg håber, at vi kan få et godt og energisk udvalgsarbejde også omkring hele dette videregående problemkompleks, og takker for forslagernes modtagelse.

Antonsen: Jeg vil gerne takke ministeren for bemærkningerne til mit spørgsmål om, hvilke begrundelser der var for at indføre og opretholde den bestemmelse, der i bekendtgørelsen af 21. juni 1965 er fastsat for visse udlændinge, om, at de skal indhente en tilladelse. Jeg forstod på ministeren, at jeg ikke skulle betragte svaret her som det endelige, og jeg håber, at ministeren vil benytte lejligheden ved anden behandling til at uddybe svaret.

Jeg forstod dog, at ministeren havde den opfattelse, at det i hvert fald gav myndighederne en mulighed for at orientere de pågældende turister om fredningsbestemmelserne, og det ville selvfølgelig være meget nyttigt, hvis det fandt sted. Gør man det? Giver man dem en mundtlig vejledning, og kan man huske at få det hele med og hensesyn til størrelser af de forskellige fiskearter, hvornår de må trækkes op og ikke skal smides ud igen? Giver man det mundtligt på tysk, engelsk, fransk osv., eller foreligger der en trykt pjece med disse oplysninger i, som man kan overrække til de pågældende turister? Såfremt det er tilfældet, kan jeg se, at der er en vis begrundelse for, at de skal ulejliges og ulejlige myndighederne med at hente et sådant bevis.

Men hvis det er tilfældet, vil jeg spørge: hvorfor skal disse oplysninger forholdes danske og nordiske lystfiskere? Hvorfor skal de ikke have lov til at få disse oplysninger om fredningsbestemmelser? Der er altså her tale om, kan vi næsten sige, en diskrimination, kun nogle skal have lov til at kende bestemmelserne. Ja, man kan selvfølgelig om danske lystfiskere sige, at de læser Lovtidende, så de kender reglerne, men de stakkels finner og islændinge osv. er da ikke pligtige til at læse Lovtidende.

Jeg er altså meget tilfreds med, at der bliver mulighed for at bore mere i det, og er glad for, at ministeren gav udtryk for, at det kun var en foreløbig besvarelse, vi fik her.

Kristen Østergaard: Jeg har stillet det spørgsmål til forslagsstilleren, om der kunne oplyses noget om, hvordan man har fundet frem til tallet 50.000 turistlystfiskere, og jeg fik som svar derpå den oplysning, at det var tal, man havde fra turistforningen. De var nogle år gamle, og da drejede det sig om 40.000, og nu runder man det op

[Kristen Østergaard.]
til 50.000. Jeg kan ikke andet end påtale, at det i hvert fald er et yderst svagt grundlag, for det siger jo ikke noget om det, jeg spurgte om: hvordan har man fundet frem til dette tal? Og så forstod jeg det sådan — det blev egentlig ikke besvaret direkte — at i dette tal, som jeg er ganske overbevist om i virkeligheden i marken vil være langt lavere, er inkluderet de skandinaviske lystfiskere. Så kan jeg i hvert fald nok regne ud ved at gange det tal, der måtte blive tilbage, med 25 kr., at det her drejer sig om det, vi kalder megen skrig og lidt uld, og det understreger vor motivering for afvisningen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (From): Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at de 2 lovforslag henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til folketingsbeslutning om erstatning ved skadevirkninger som følge af offentligt foranstaltede, almindelige vaccinationer [af P. E. Eriksen m. fl.].

Valgt blev: *Axel Ivan Pedersen, Waldemar Laurson, Niels Mørk, Viola Nørlov, Kjeld Olesen, Astrid Skjoldbo, Holm Tved, P. E. Eriksen, Conrad Kofoed, Ejner Kristensen, Peter Larsen, Thestrup, Hastrup, Niels Ravn, Skræppenborg-Nielsen, Gunhild Due og Else-Merete Ross.*

Første næstformand (From): Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlem af folketinget Diderichsen har meddelt mig, at han ønsker til indenrigsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren lade udarbejde en generalplan over Finsensinstituttets fremtidige opbygning og funktion, inden der træffes bindende afgørelser om statens lejemål i en laboratoriebygning, som Landsforeningen til Kræftens Bekæmpelse påtænker at opføre på Finseninstituttets grund?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 18. april kl. 14 med følgende dagsorden:

1) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om opførelse af et stats-hospital i Herlev kommune.

2) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov for Grønland om indførselsafgifter m. v.

3) *Første behandling af:*

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af traktat om principper for staters virksomhed ved udforskning og udnyttelse af det ydre rum, herunder månen og andre himmellegemer, undertegnet i London, Moskva og Washington den 27. januar 1967.

4) *Første behandling af:*

Forslag til lov om Kongeriget Danmarks Hypotekbank og Finansforvaltning.

5) *Første behandling af:*

Forslag til lov om amtsskatteråd og amts-skatteinspektorer.

6) *Første behandling af:*

Forslag til folketingsbeslutning om adgang til gengivelser af udsendelser i Danmarks radio [af Hastrup m. fl.].

7) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om ændring af lov om saltvandsfiskeri.

[Første næstformand.]

8) Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til lov om ændring af lov om saltvandsfiskeri. (Om pligt til i visse tilfælde at løse fisketegn, om oprettelse af en fond til ophjælpning af fiskebestanden samt om opsynsmænd) [af Bjørn Larsen m. fl.]

og
forslag til lov om ændring af lov om ferskvandsfiskeri. (Om pligt til i visse tilfælde at løse fisketegn og om oprettelsen af en fond til ophjælpning af fiskebestanden) [af Bjørn Larsen m. fl.].

Angående folketingets arbejde de følgende dage i den pågældende uge henviste første næstformand til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 11⁴³.

54. møde.

Tirsdag den 18. april kl. 14.

Anden næstformand (*Thestrup*): Medlemmer af folketinget Per Hækkerup, Per Federspiel, Poul Møller, Aksel Larsen, Skytte og Niels Westerby har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til stats- og udenrigsministeren:

„Hvilke oplysninger kan stats- og udenrigsministeren give om den markedspolitiske situation?“

Medlem af folketinget Poul Dam har meddelt mig, at han ønsker til stats- og udenrigsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Har Pavestolens apostoliske delegat i Skandinavien diplomatisk status, eller findes der andet særligt retsgrundlag for hans ophold her i landet?“

Medlem af folketinget Rosing har meddelt mig, at han ønsker til ministeren for Grønland at stille følgende spørgsmål:

„Finder ministeren, at det er i overensstemmelse med bestemmelsen om hemmelig afstemning, at man i Grønland ved valg med sin personlige håndskrift skal skrive kandidaternes navne på stemmesedlen? Og i benægtende fald bedes ministeren oplyse, hvilke foranstaltninger han vil søge iværksat til ændring af dette forhold.“

Spørgsmålene vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Den første sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om opførelse af et statshospital i Herlev kommune.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 81) findes i tidenden sp. 1432, udvalgets betænkning B. sp. 349).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling satte til forhandling under ét.

Peter Jørgensen: Jeg skal ikke sige meget om det lovforslag, som er til anden behandling her. I øvrigt fremtræder betænkningen i hele sin længde som en slags programerklæring for det, der skal ske på statshospitalsområdet i de kommende år; men der er alligevel et par ting, som jeg gerne vil gøre et par bemærkninger om.

Jeg læste i går i Aktuelt en lederartikel om en bestemt passus i den betænkning, som udvalget har afgivet, og hvori man kommer ind på spørgsmålet om en prioritetsorden for de forskellige opgaver, som det offentlige har. Jeg må indrømme, at denne passus i betænkningen i virkeligheden bryder med et princip her i folketinget, idet det, der er skrevet i betænkningen, jo er en opfordring til indenrigsministeren om at foranledige, at økonomiudvalget ændrer prioritetsordenen for alle de mange problemer, som foreligger til behandling. Jeg indrømmer, at det er en usædvanlig bemærkning fra et folketingsudvalg. Jeg er enig i, at det i og for sig er betænkeligt, fordi der fra alle mulige andre sektorer i det